माननीय मॅडम छाया महाजन,

'डोईचा पदर आला खांद्यावरी...' ही आपली कादंबरी वाचली. कादंबरीतील कथानकाचा पीळ चांगलाच जमलेला आहे.

- कोमल आणि मुकेश दोघेही एकाच वेळी मोहग्रस्त होऊन जे करतात, त्याबद्दल केवळ कोमललाच जबाबदार धरणाऱ्या आपल्या व्यवस्थेला आपण कौटुंबिक पातळीवर व्यवस्थितपणे उघड केलं आहे. कोमल मुकेशची फिजिओ करायला गेली, तिच्या आतेबहिणीच्या आग्रहावरून! कोमलच्या मैत्रिणींनी मुकेश-बद्दलच्या प्रेमाचं भूत तिच्या मानगुटीवर बसवलेलं. मुकेश तर कोमलच्या रूपावर भाळलेला. यामुळे कोमलची फिजिओ सेवा आपसूक कोलमडली. पण ती कोलमडण्यात मुकेशही समप्रमाणात जबाबदार आहे. या घटनेचं भांडवल करून त्याने कोमलच्या जीवनाचं मातेरं केलेलं आहे. इथे कोमलच्या आई-वडील-आजोबा-आजी यांच्या कुटुंबाची कसोटी लागली आहे. नंतर रोहन वेगळा ठरला.
- या कादंबरीतील द्वंद्वही लक्षात घेण्यासारखी आहेत. मुकेशचं जहागीरदार घराणं व कोमलचं साधं मध्यमवर्गीय कुटुंब. इथे सामाजिक वर्गीयता पणाला लागली आहे. कोमलचं सुसंस्कारित, सोशीक, निरहंकारी वागणे व मुकेशचे बेदरकार, भावनाशून्य व पुरुषी अहंकार जोपासत वागणे हे द्वंद्व वरील वर्गीय द्वंद्वातून जन्मलेले आहे.
- कोमलसारख्या कोमल मनाच्या, हुशार मुलीचा एकांतथाकथित जहागीर घराण्यात कसा चुरा होतो हे आपण सरळरेषीय कथानकात वेगवान पद्धतीने कथन केलं आहे.

Scanned with CamScanner

- 'मनवा' हे कोमलचं दुसरं मन म्हणून कल्पिलेलं अदृश्य पात्र Jung वगैरे मानसशास्त्रज्ञांच्या भाषेत सांगायचे झाले तर Old wise person सारखं आहे. हे पात्र सल्ला देतं-जागं करतं-इशारा देतं वगैरे. पात्रनिर्मितीचा हा प्रयोग अभिनव आहे.
- आपली भाषा दोन्ही कुटुंबांतील वर्तनव्यवहाराला समर्थपणे पेलणारी तसेच भारदस्त आहे.
- वाचून झाल्यावर जे वाटले ते थोडक्यात Reding acknowledgement म्हणून कळवले.

आपले मनःपूर्वक अभिनंदन!

मी आपली 'तन अंधारे' ही कादंबरी वाचली होती.

आपला नम्र,

[illegible]

२०:११:२०२३.